

at Bestemmelserne gives igennem en Vedtægt. Jeg troer imidlertid, at Borgerne i det Hele ville finde en langt større Betyggelse ved, at Bestemmelser, hvorved det under Strafansvar forbydes eller paalægges dem at foretage visse Handlinger, gives i en Lov, end naar Borgerne skulde være henviste til den mere tilfældige og verlende Afgjørelse gennem Brandvæsenets Bestemmelser. Disse Bemærkninger ere ogsaa i høi Grad anvendelige paa et Punkt, som jeg særligt vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og som forøvrigt er det samme, som den ærede sidste Taler i Slutningen af sit Foredrag kom ind paa; det er nemlig Bestemmelsen i Lovudkastets § 17. Denne har jo hos en stor Deel af de nærmest paagældende Næringsdrivende, nemlig Bødkere, Snekere osv., fremkaldt en heel Deel Uro, som har fundet sit Udtryk i et Andragende, som jeg har tilladt mig at indbringe i dette Thing. Det hedder om Bestemmelsen i denne § 17 i Motiverne til Commissionens Udkast, at de nugældende Bestemmelser om dette Punkt ere antiquerede og altfor strænge; men det turde være tvivlsomt, om ikke Lovforslagets § 17, i alt Fald dets første Deel, hvis den bliver staaende, vil medføre større Indskrænkninger end de, der efter den nugældende Lovgivning finder Sted. Den første Deel af § 17 handler nemlig om Tilladelse til at have Dplag af Brændsel, og det hedder derom, at forsaavidt det ikke er bestemt til Huusbrug, maa det ikke oplægges udenfor Huus uden Brandvæsenets Tilladelse. Dette Ord „Huusbrug“ forekommer mig ikke at være aldeles klart; Men jeg troer dog ikke, at det ret vel vil kunne forståes anderledes end som eensbetydende med „til Huusholdningsbrug“. Men er dette Meningen, og hvorved jo altsaa vilde være udelukket det Tilfælde, at Brændsellet maatte være bestemt til Næringsdrift, saa vil Bestemmelsen vistnok være strengere, end selve den nu gjældende Lovgivning hjemler; thi de gjældende Lovbestemmelser i Forordningen af 1ste November 1805 §§ 26—28 skjelne imellem, om

det er til Salg eller ikke til Salg, saaledes at det er tilladt „Beboerne til eget Brug“, som det hedder, at oplægge Brændsel i Gaarben udenfor Huset; kun Dplag af Brændsel til Salg er det forbudt. Efter Bestemmelsen her vil man nu betage Vedkommende ikke blot Retten til at oplægge Brændsel til Salg, men ogsaa Retten til at oplægge Brændsel til Næringsdrift, og Bestemmelsen vil altsaa nu blive strengere; men jeg troer ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til strengere Bestemmelser i saa Henseende. Det vilde derfor forekomme mig rigtigt, om Ordet: „Huusbrug“ blev forandret til: „Huusholdnings- eller Næringsbrug“. Men det er navnlig den anden Bestemmelse i § 17, som har vakt Betænelighed hos Vedkommende, idet det nemlig synes, som om ved den vel meget overlades til Brandvæsenets Bestemmelse. Det hedder her, at større Dplag af Tømmer og Brædder udenfor Huus maae ikke have uden Brandvæsenets Tilladelse. Den ærede Minister har søgt, at Bestemmelsen er noget streng; thi der er fra Ministeriets Side blevet tilføjet Ordet „større“, som ikke fandtes i Commissionens Udkast. Men det er netop dette Ord „større“, som har vakt Betænelighed, da det til de forskjellige Tider vil kunne opfattes paa meget forskjellig Maade af Brandvæsenets Bestyrelse. Det er nu det, hvorpaa Andragendet gaaer ud, at der maatte blive givet en fast Regel for, hvor store saadanne Dplag maa være. Nu er det ganske vist, som af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Ville) bemærket, overordentligt vanskeligt at give en Regel herfor, som ikke enten gav en for lille Betyggelse eller en for stor Indskrænkning i de Paagældendes Ret. Jeg skal imidlertid som en Antydning af, i hvilken Retning man muligviis kunde gaae, tillade mig at henvise til et Forslag, der i Borgerrepræsentationen stilledes af et Medlem, og som gik ud paa at sætte Dplagets Størrelse i et vist Forhold til Gaardens Kvadratindehold, saaledes at tillige Dplagets Høide skulde kun være 3 Alen. Denne Grændse af 3 Alen har sin Rod i den nu